

Het zaad ontkiemt¹

Timothy Radcliffe OP – slotmeditatie op 23 oktober 2023

Over een paar dagen gaan we voor elf maanden naar huis. Dit zal ogenschijnlijk een tijd van leeg wachten zijn. Maar het zal waarschijnlijk de meest vruchtbare tijd van de synode zijn, de tijd van ontkieming. Jezus vertelt ons: 'Het gaat met het Rijk Gods als met een man die zijn land bezaait; hij slaapt en staat op, 's nachts en overdag, en onderwijl kiemt het zaad en schiet op, maar hij weet niet hoe.' (Mc. 4, 26-27). We hebben de afgelopen drie weken naar honderdduizenden woorden geluisterd. Soms dachten we: 'Te veel! De meeste waren positieve woorden, woorden van hoop en aspiratie. Dit zijn de zaadjes die in de grond van de Kerk worden gezaaid. Ze zullen aan het werk zijn in ons leven, in onze verbeelding en ons onderbewustzijn, gedurende deze maanden. Op het juiste moment zullen ze vrucht dragen.

De Oostenrijkse dichter Rainer Maria Rilke schreef: Ondanks al het werk en de zorgen van de boer kan hij niet reiken tot waar het zaad langzaam 'Overgaat in zomer'. De aarde schenkt. [1] Hoewel er misschien niets lijkt te gebeuren, kunnen we erop vertrouwen dat als onze woorden liefdevol zijn, ze zullen ontluiken in het leven van mensen die we niet kennen. Zoals de heilige Therese van Lisieux zei, onlangs geciteerd door de Heilige Vader: "C'est la confiance et rien que la confiance qui doit nous conduire à l'Amour". "Het is vertrouwen en niets dan vertrouwen dat ons naar de Liefde moet leiden" [2]

Deze elf maanden zullen als een zwangerschap zijn. Abraham en Sara wordt beloofd dat ze nakomelingen zullen krijgen die talrijker zijn dan het zand aan de kust. Maar er lijkt niets te gebeuren. Sarah lacht als ze deze belofte voor de derde of vierde keer hoort, terwijl ze in Genesis 18 in de tent naar de vreemdelingen luistert. Waarschijnlijk een bitterzoete lach. Ze heeft dit allemaal al eerder gehoord, maar ze is onvruchtbaar gebleven. Maar over een jaar zal ze Isaak baren, het kind van de lach. Dit is dus een tijd van stille zwangerschap.

Vergeef me, maar dit doet me denken aan de eerste keer dat ik probeerde een toespraak te houden in het Spaans, in Latijns-Amerika. Een bisschop raakte in de war – wat heel zeldzaam is. Hij dacht dat ik een Ierse franciscaan was. Ik legde uit dat ik een Engelse dominicaan was. Ik zei: 'El obispo esta embarazado'. Ik bedoelde te zeggen 'de bisschop was in verlegenheid gebracht'. Helaas zei ik feitelijk: 'De bisschop is zwanger'. Nog zeldzamer! Dit is een tijd van actief wachten. Laat me de woorden van Simone Weil herhalen die ik tijdens de retraite citeerde. We verkrijgen de kostbaarste gaven niet door ernaar op zoek te gaan, maar door erop te wachten. [3]

Deze manier van kijken is in de eerste plaats aandachtig. De ziel maakt zichzelf leeg van al haar eigen inhoud om de mens waarnaar ze kijkt te ontvangen, precies zoals hij of zij is, in al zijn of haar waarheid. ' Dit is diep tegencultureel. De mondiale cultuur van onze tijd is vaak gepolariseerd, agressief en minachtend over andermans opvattingen. De kreet is: Aan wiens kant sta jij? Als we naar huis gaan, zullen de mensen vragen: "Heb je voor onze kant gevochten? Heb je je verzet tegen die onverlichte andere mensen? We zullen hard moeten bidden om de verleiding te weerstaan om toe te geven aan deze partijpolitieke manier van denken. Dat zou betekenen dat we terug zouden vallen in de steriele, dorre taal van een groot deel van onze samenleving. Dat is niet de synodale weg.

Het synodale proces is organisch en ecologisch in plaats van competitief. Het is meer het planten van een boom dan het winnen van een veldslag, en als zodanig zal het voor velen moeilijk te begrijpen zijn, soms inclusief onszelf! Maar als we onze geest en ons hart open houden voor de mensen die we hier ontmoet hebben, gevoelig voor hun hoop en vrees, zullen hun woorden

---

¹ Vertaling van Gerard Mathijssen OSB. Bron: <https://www.abdijvanegmond.nl/laatste-bijdrage-timothy-radcliffe-synode/>

ontkiemen in ons leven en de onze in dat van hen. Er zal een overvloedige oogst zijn, een vollere waarheid. Dan zal de Kerk vernieuwd worden. De eerste roeping van de mensheid in het Paradijs was om tuinman te zijn. Adam verzorgde de schepping, hij deelde in het spreken van Gods scheppende woorden en het benoemen van de dieren.

Zullen we in deze elf maanden vruchtbare, hoopvolle woorden spreken of woorden die destructief en cynisch zijn? Zullen onze woorden het gewas voeden of giftig zijn? Zullen we tuiniers van de toekomst zijn of gevangen in oude steriele conflicten? Ieder van ons staat voor die keuze. Paulus zei tegen de Efeziërs: 'Laat geen slecht woord over uw lippen komen, maar spreekt een goed woord, opbouwend, als het nodig is, tot zegen voor de hoorders. ([Ef.4,29](#)).

Noten

[1] De sonnetten aan Orpheus XII', in Geselecteerde gedichten met parallele Duitse tekst, trans. Susan Ranson en Marielle Sutherland (Oxford, 2011), p.195

[2] [Exhortatie Paus Franciscus bij 150e geboorte jaar van Theresa van Lisieux](#)

[3] Simone Weil, *Wachten op God*. Bijleveld.

De meditatie van Timothy Radcliffe OP is terug te zien op <https://www.youtube.com/watch?v=rS71Y1QPPqQ> (vanaf 9:36 min).